

valgtes Stilling vil blive til Spørgsmaalet: Kirkeforfatning eller ej. Derfor giver jeg ikke ret meget for en saadan Udtalelse. Udtalelsen om, at Trosbekendelsen er benyttet som et Aag overfor Befolkningen, forstaar jeg aldeles ikke. Jeg vil gerne understrege, hvad den højtærede Kirkeminister sagde om Dynamit, og bede Venstre lægge Mærke til det. Jeg anerkender helt ud den højtærede Ministers Udtalelser om hans Stilling til hele dette Spørgsmaal, der sandelig havde Dynamit i sig. Havde der siddet en Kirkeminister, som havde løst dette Spørgsmaal paa en anden Maade, var der netop Sprængstof, som kunde have sprængt Folkekirken. Og det er dog Venstres Mening sammen med os at holde Folkekirken sammen. Jeg beder Venstre tænke herpaa, naar de nu vil stemme mod Nedsættelsen af dette Udvalg.

Den ærede Ordfører for Venstre talte om, at vi kunde vente Konflikt. Ja, det kan vi, fordi vi har faaet de Love, vi har faaet. Jeg kan ikke forstaa, at Venstre ikke kan indse, at de Love, som de og vi, jeg tør ikke sige var helt enige om at gennemføre, men som vi dog stod sammen om at gennemføre, netop har ændret Forholdet for Kirken. Det ærede Medlem sagde, at Kirkens indre Liv har i de Tider, der er gaaet, kunnet overvinde Vanskelighederne. Men der er jo nu kommet andre Forhold for Kirken. Jeg kan derfor ikke forstaa, at man fra den Side bliver ved med at sige, at man er imod Nedsættelse af et saadant Udvalg, der kan tage disse Spørgsmaal op til Behandling for derigennem muligvis at fjerne noget af det Dynamitsprængstof, der ligger. Thi man kan jo ikke se bort fra, at det ligger der.

Saa siger det ærede Medlem: Hvem maa træffe Afgørelsen? den skal Ministeren træffe. Ja, saaledes som Forholdene er, skal Ministeren træffe disse Afgørelser. Men derfor er det saa rigtigt, som Ministeren sagde: Er det dog ikke uheldigt, at man har en Minister, som træffer fuldstændig politiske Afgørelser? det var dog bedre, om man kunde tage nogle af disse Spørgsmaal ud, at ikke de alle var henlagt under den politiske Ministers Afgørelse. Jeg kan derfor ikke forstaa, at Venstre ikke, som ogsaa den højtærede Minister rigtigt sagde, er en lille Smule lydhør overfor Menigheden. Man kan dog ikke være blind for, at alle Vegne, hvor dette Spørgsmaal har været fremme, har Menigheden sagt: Vi giver dette Forslag vor Tilslutning. Det tror jeg, man maa indrømme.

Vi vil Ro, siger det ærede Medlem, men det bliver der ikke, hvis dette Udvalg ned-

sættes. Jo, jeg tror netop, at det kan bidrage til at skabe Ro om de Kirkelove, vi nu har. Men jeg tror ikke, vi faar Ro, alene fordi vi har disse Kirkelove. Dér mener jeg, det ærede Medlem gør sig skyldig i en Fejltagelse.

Jeg skulde have talt ved Siden af, mente det ærede Medlem, i mine Bemærkninger til det ærede Medlems Udtalelse om de frie Arbejder indenfor Kirken; jeg havde ikke faaet fat i Traaden. Det kan godt være, at jeg ikke er saa dygtig til at spinde som det ærede Medlem — det skulde jeg nu heller ikke være —, men jeg tror rigtignok, at den Traad var spundet daarligt. Nej, jeg har aldeles ikke talt om, at Kirken skulde være forældet o. s. v. Jeg har talt om, at det Udvalg, som skal overveje disse Spørgsmaal, netop, som ogsaa den højtærede Minister sagde, vil prøve paa at give disse frie Arbejder i Kirken gode Forhold at arbejde under. Det var den Traad, jeg vilde spinde, og den Traad tror jeg, det ærede Medlem vil spinde sammen med mig.

Gunnar Fog-Petersen: Jeg tror ikke, det er nødvendigt for mig at imødegaa den Betydning, som den ærede sidste Taler vilde lægge i mine Udtalelser om de danske Præsters Stilling til den Jord, der i sin Tid har været henlagt til Kirken.

Naar den højtærede Kirkeminister siger til mig, at vi allerede har et Stykke af en Kirkeforfatning i Bispevalget, saa kan dette jo nok siges, men jeg ser ikke deri et Argument for at gaa videre og faa mere, og jeg tror, at den højtærede Minister uden at frygte, hvad der vilde være sket fra Bispernes Side, hvis han havde truffet en anden Afgørelse i Ryslingesagen end den, han traf, ganske roligt kunde have truffet denne anden Afgørelse; thi Bisperne var ganske sikkert ikke rede til at foretage nogen stor Aktion i den Retning. De vilde neppe have gjort det, for de var jo valgt, og blandt deres Vælgere — det tror jeg, Ministeren kan være ganske sikker paa — var der maaske et lige saa stort Tal for at støtte Rørdam som imod. Dette ved man ikke, naar det ikke har været prøvet, men min Opfattelse er den, at den højtærede Ministers Tilslutning er langt mere begrænset, end Ministeren tror, og indskrænker sig til og faktisk ikke gaar ud over de Kredse, der slutter sig til Indre Mission blandt de menige Medlemmer indenfor Folkekirken — jeg taler ikke om Præsterne og dem, der skriver i Avisen. Dette tror jeg, Bisperne meget vel ved, og derfor er jeg sikker paa, at de havde ikke foretaget sig noget som helst af det, som kunde blive farligt, nedlægge Embedet